

ಓದಿದೀನಿ ಅಂತಿದಾನೆ, ತಲೆ ಕೆಟ್ಟವನು!' ಎಂದು ಆರಂಭವಾಗಿ, 'ಪುರಾತನ ಶಿಲಾಲೇಖ ಅಂತ ಬೇರೆ ಹೇಳಿದಾನೆ, ಫೂಲ್!' ಎನ್ನುವುದರಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರೆದು, 'ಬೆಳಿಗ್ಗೆಬೆಳಿಗ್ಗೆನೇ ಇದಂಥಾ ಗಿರಾಕಿ ಸಿಕ್ಕು ನೋಡು ನಮಗೆ!' ಎನ್ನುವುದರಲ್ಲಿ ಕೊನೆಯಾಯಿತು. ಅದಕ್ಕೆ ಅಂಟಿದಂತೆ ಬಂದ ಇಂಪಾದ, ಎಳೆವಯಸ್ಸಿನದೆನಿಸುವ ಹೆಣ್ಣುದನಿ, 'ಆ ನಾಯಿ ನೋಡ್ತೀ ಎಷ್ಟು ಚಂದ ಇದೆ! ಭರ್ಜರಿ ಗಂಡುನಾಯಿ ಕಣ್ಣೆ!' ಅಂದಿತು.

ನನಗೆ ಇನ್ನಷ್ಟು ನಗೆ. ನಗುತ್ತಲೇ ತಲೆಯೆತ್ತಿದೆ. ಶಿಲಾಲೇಖ ನೇರವಾಗಿ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿತ್ತು.

ನಾಯಿ ಆದಿಕಾಲದಿಂದಲೂ ಇದೆ ನಾಯಿ ಅನುಗಾಲವೂ ನಿನ್ನ ಬಳಿ ಇರುತ್ತದೆ ನಾಯಿ ಅನವರತ ನೀನೇ ಆಗಿರುತ್ತದೆ ಇದೇನಿದು! ಇದೇನು ಹೇಳುತ್ತಿದೆ?

ಬಲ ಭುಜದ ಮೇಲೆ ಯಾರೋ ಮೃದುವಾಗಿ ಕೈ ಇಟ್ಟರು. ಗಕ್ಕನೆ ಅತ್ತ ಕತ್ತು ವಾಲಿಸಿದೆ.

ನಾಯಿ ತನ್ನ ತಲೆಯನ್ನು ನನ್ನ ಭುಜದ ಮೇಲೆಟ್ಟಿತ್ತು. ಅದರ ಚೂಪು ಮೂತಿ ಬಂಡೆಯ ತುದಿಗೆ ಗುರಿಯಿಟ್ಟಂತೆ ಅತ್ತಲೇ ಮೇಲೆದ್ದಿತ್ತು. ಈ ಅರ್ಧ ಮುಕ್ಕಾಲು ಗಂಟೆಯಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಮೊಟ್ಟಮೊದಲ ಬಾರಿಗೆ ಅದರ ಮೇಲೆ ಬೇಸರವುಂಟಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಎದ್ದು ನಿಂತೆ. ಆ ಇಂಪು ಕಂಠದ ಎಳೆಯ ಹೆಣ್ಣಿಗಾಗಿ ದಾರಿಯುದ್ದಕ್ಕೂ ಕಣ್ಣಾಡಿಸಿದೆ. ಉಕ್ಕುಂ, ಯಾವ ಹೆಣ್ಣೂ ಅಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ. ನನ್ನನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ತಾನೂ ದಾರಿಯ ಎಡಬಲಕ್ಕೆ ಕಣ್ಣಾಡಿಸಿದ ನಾಯಿ ಚಂಗನೆ ಬಂಡೆಯ ಮೇಲೆಗಿತ್ತು. ಜಿಗಿಜಿಗಿಯುತ್ತಾ ಮೇಲೇರತೊಡಗಿತು. ಅದ್ಭಾವ ಮಸ್ಲೆ ಮೆವೊರಿಯೋ, ನಾಯಿಯನ್ನನುಸರಿಸಿ ನನ್ನ ಕಾಲುಗಳೂ ಸರಸರನೆ ಬಂಡೆಯೇರಿದವು. ನಿಮಿಷವೂ ಕಳೆಯಲಿಲ್ಲ, ನಾಯಿಯೂ ನಾನೂ ಬಂಡೆಯ ಮೇಲೆದ್ದವು.

ಬಂಡೆಯ ಮೇಲುಭಾಗ ಒಂದು ವಿಶಾಲ ವೇದಿಕೆಯಂತೆ ಸಮತಟ್ಟಾಗಿತ್ತು. ಆ ಬದಿಯಿಲ್ಲೊಂದು ಬಾಯಿ ತೆರೆದ ಗುಹೆ. ಅದರ ಮುಂದೆ ಮಳೆನೀರಿನಿಂದ ತುಂಬಿದ್ದ ಒಂದು ಪುಟ್ಟ ತಿಳಿಗೊಳ. ಅದರಲ್ಲಿ ಮುಖ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಕಾವಿಯುಟ್ಟ ಯುವ ಸಂತನೊಬ್ಬ ನಿಂತಿದ್ದ. ಆ ಗುಹೆ ಅವನ ನಿವಾಸವಾಗಿರಬೇಕು.

ನಾಯಿ ಒಂದೊಂದೇ ಹೆಜ್ಜೆಯಲ್ಲಿ ಅತ್ತ ನಡೆಯಿತು. ನಾನು ನನಗರಿವಿಲ್ಲದಂತೆ ಅದಕ್ಕಂಟಿಕೊಂಡೇ ಅದನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದ್ದೆ. ನಾವು ಕೊಳದ ಈ ದಡದಲ್ಲಿ ನಿಂತಾಗ ಆ ಗುಹೆಯೊಳಗಿನಿಂದ ಕಿಲಕಿಲ ನಗೆ ಅಲೆಅಲೆಯಾಗಿ ಹೊರಬಂತು. ಹಿಂದೆಯೇ ದನಿ - 'ಬಾ ಬಾ, ಇಲ್ಲಿದೀನಿ ನಾನು.'

ಓಹ್, ಅದು ಕೆಳಗೆ ಕೇಳಿದ ಎಳೆ ಹೆಣ್ಣಿನ ಇಂಪು ದನಿ!

ನಾನು ಅಚ್ಚರಿಯಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣುಕಣ್ಣು ಬಿಟ್ಟರೆ ನಾಯಿ ಛಂಗನೆ ಕೊಳವನ್ನು ಲಂಘಿಸಿ ನೀರುಗನ್ನಡಿಯಲ್ಲಿ ಮುಖ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ನಿಂತಿದ್ದ ತರುಣ ಸಂತನ ಕಾಲುಗಳ ನಡುವೆಯೇ ನುಸುಳಿ ಗುಹೆಯೊಳಗೆ

ನುಗ್ಗಿತು. ಆಗ ಗುಹೆಯೊಳಗಿಂದ ಬಂದದ್ದು ಇನ್ನೂ ದೊಡ್ಡ ಕಿಲಕಿಲ ನಗೆ. ನನಗೂ ನಗಬಂತು, ನಕ್ಕೆ. ಆದರೆ ಈಗೇಕೋ ನಾಯಿಯನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿ ಹೋಗಬೇಕು ಅನಿಸಲಿಲ್ಲ. ಸಾವರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ಸಂತನನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಾ ನಿಂತೆ. ಕಾವಿಯುಡುಗೆಯನ್ನು ಸರಿಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಆತ ತಲೆಯೆತ್ತಿ ನನ್ನತ್ತ ನೋಡಿ ಮುಗುಳ್ಳಕ್ಕೆ.

ಸಂತನ ಕಾಂತಿಯುಕ್ತ ಕಣ್ಣುಗಳು ನನ್ನನ್ನು ಸೆಳೆದು ನಿಲ್ಲಿಸಿಕೊಂಡವು.

ಆಳ ಕೊಳಗಳಂಥಾ ಆ ಕಪ್ಪು ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನೇ ನೋಡಿದೆ. ಗುರುತು ಹತ್ತಿತು. ಅಚ್ಚರಿ ಹಾಗೂ ಅನುಮಾನ ನನ್ನನ್ನು ಅಲಗಾಡಿಸಿಬಿಟ್ಟವು. ಆ ಅಂಡಾಕಾರದ ಹೊಳಪು ಮುಖವನ್ನು ಇಡಿಯಾಗಿ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ತುಂಬಿಕೊಂಡೆ. ನನ್ನ ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಮಿಂಚು.

ಉದ್ದ ಗಡ್ಡ ಮೀಸೆಗಳನ್ನು ನೋಡಬೇಡಿರೆಂದು, ದಟ್ಟ ಹುಬ್ಬುಗಳನ್ನು ತೆಳುಗೆರೆ ಬಿಲ್ಲಾಗಿಸಿರೆಂದು ಕಣ್ಣುಗಳಿಗೆ ಹೇಳಿದೆ. ಉದ್ದಗೂದಲನ್ನು ಹಿಂದಕ್ಕೊಯ್ದು ನಡುವೆ ಬೈತಲೆ ತೆಗೆದು ಎರಡು ಜಡೆ ಹೆಣೆಯೆಂದು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಸೂಚಿಸಿದೆ.

ನನ್ನ ಲಲಿತೆ ನನ್ನೆದುರು ನಿಂತಿದ್ದಳು! ನಮ್ಮಿಬ್ಬರ ನಡುವೆ ತಿಳಿಗೊಳ.

ನನ್ನ ಕಣ್ಣುಗಳು ಅಗಲವಾಗಿ ತೆರೆದುಕೊಂಡವು. ಲಲಿತೆ ಮುಖವರಳಿಸಿ ಮುಗುಳ್ಳಕ್ಕೆಳು. ನನಗೆ ನಾಚಿಕೆಯನಿಸಿ ತಲೆ ಕೆಳಗೆ ಹಾಕಿದೆ. ಕೊಳದ ನೀರುಗನ್ನಡಿಯಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಮುಖ ಕಂಡಿತು. ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ಮುಖ!

ಅದು ಈಗಷ್ಟೇ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಕೈಹಿಡಿದು ಬೈದುಹೋದ ಹೆಂಗಸು!

ನಾನು ಬೆರಗಾಗಿ ನೋಡಿಯೇ ನೋಡಿದೆ. ನನ್ನ ಕಂಬಳಿಹುಳು ಹುಬ್ಬುಗಳನ್ನು ಎಳೆದು ಉದ್ದಗೆರೆ ಬಿಲ್ಲಾಗಿಸಿದರೆ ಅವಳ ಹುಬ್ಬುಗಳು! ಅವಳ ತಲೆ ತುಂಬಿದ್ದ ಉದ್ದಗೂದಲನ್ನು ಚಿಕ್ಕದಾಗಿ, ಬೈತಲೆಯನ್ನು ಮಧ್ಯದಿಂದ ಎಡಕ್ಕೆ ಕೊಂಡೊಯ್ದರೆ ಅದು ನನ್ನದೇ ತಲೆ! ಕಣ್ಣುಗಳಂತೂ ಅವೇ. ಏನನ್ನೂ

ಬದಲಿಸಬೇಕಿಲ್ಲ.

ಅನುಮಾನದಲ್ಲಿ ಎರಡೂ ಮುಖಗಳನ್ನು ಮತ್ತೆ ನಿರುಳಿಸಿದೆ. ಅವಳ ಹುಬ್ಬುಗಳ ನಡುವಿನ ಬಿಂದಿಯನ್ನು ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲೇ ಬಿಡಿಸಿ ತೆಗೆದೆ. ಎರಡೂ ಮುಖಗಳು ಒಂದೇ ಬಗೆಯಾಗಿ ನಕ್ಕವು. ಲಲಿತೆ ಇಂತಹ ಸಂದರ್ಭಗಳಿಗಾಗಿಯೇ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುವ ತುಂಟ ದನಿ ಕೊಳದಾಚೆಯಿಂದ ಬಂತು: 'ಒಳಗೆ ಸುಳಿವ ಆತ್ಮ ಗಂಡೂ ಅಲ್ಲ ಹೆಣ್ಣೂ ಅಲ್ಲ ಎಂದು ಇಂದು ಪಡುವಣದ ರೋಜರ್ ವೂಲ್ಸ್, ಬ್ರಿಯಾನ್ ವೆಸ್ ಹೇಳುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಮೂಡಣದ ನಮ್ಮಕ್ಕೆ ಎಂದೋ ಹೇಳಿಹೋಗಿದ್ದಾಳೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಪೊರೆವ ಪೊಡವಿಯೂ ಹೊರತಲ್ಲ, ಹ್ಲೆ ಕೊನೆಗೆ ನಾನೂ ಹೊರತಲ್ಲ. ನೀವಂತೂ ಅಲ್ಲವೇ ಅಲ್ಲ ಬಿಡ್ಡಿಲೆ'

ನನ್ನೆದೆ ಮೇಲಿದ್ದ ಬಂಡೆ ಅದೆಲ್ಲೋ ಹಾರಿಹೋಯಿತು. ಅತೀವ ನಿರಾಳತೆಯಲ್ಲಿ ತಲೆಯೆತ್ತಿ ಅವಳತ್ತ ನೋಡಿ ನಗೆಯರಳಿಸಿದೆ. ಗುಹೆಯೊಳಗಿನಿಂದ ಆ ಟ್ರಾಕ್ ಸೂಟ್‌ನ ನಡುವಯಸ್ಸು ಓಡುತ್ತಾ ಹೊರಬಂದ. ಅವನ ಕೈಯೆಲ್ಲೊಂದು ಏಕತಾರಿ.

ಲಲಿತೆಯ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಬಂದು ನಿಂತು ಏಕತಾರಿಯ ತಾರನ್ನವನು ನನಗೆ ಕಾಣುವಂತೆ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ನೇವರಿಸಿದ. ನನ್ನ ಕಿವಿಗಳಲ್ಲಿ ಸುಶ್ರಾವ್ಯ ದನಿಯೊಂದು ಗುನುಗುತೊಡಗಿತು:

ಸ್ತ್ರೀಲಿಂಗ ಪುಲ್ಲಿಂಗ ಅದೆಲ್ಲಿಯ ಲಿಂಗ?
ನಿನಗ್ಯಾಕೋ ಇಲ್ಲದ್ದು ಹುಡುಕುವ ಭಂಗ?
ನನ್ನದೇ ಇರಲಿ ಎಂದೇ ಹಲುಬುವ
ನಿನ್ನದಾವುದೋ ಮರುಳು ಮಾನವಾ?
ಆ ಲಿಂಗದ ಈ ಲಿಂಗದ ಹಂಗನ್ನೇ ತೊರೆಯದ,
ಸಕಲವೂ ಜಗದೇಕತಾರಿಯ ತಾರೆಂದು
ತಿಳಿಯದ

ಮಂಕುಮತಿಯ ಮಾನವಾ,
ನೀ ಹುಡುಕಿದ್ದು ನೋಡು ನಿನ್ನಲ್ಲೇ ಇರುವ ಸತ್ಯ.
ನೀನಲ್ಲದ್ದಲ್ಲವೂ ಬರೇ ಬುರನಾಸು ಮಿಥ್ಯ!
ಇದನ್ನಾಕೆ ಕಾಣೆಯೋ ನೀ ಮೂಢ ಮಾನವಾ
ಮಾನವಾ ಮಾ ನವಾ

ಹಾಡುತ್ತಾ ಅವನು ಕೊಳದ ನೀರುಚಿಪ್ಪಡಿಯ ಮೇಲೆ ನಡೆಯುತ್ತಾ ನನ್ನತ್ತ ಬಂದ. ಏಕತಾರಿಯಿಂದ ನನ್ನ ಪಕ್ಕಗೊಮ್ಮೆ ತಿವಿದ. ಏನೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ ಎಂಬಂತೆ ಏಕತಾರಿಯನ್ನು ಬಾರಿಸುತ್ತಾ ಹಾಡುತ್ತಾ ನನ್ನನ್ನು ದಾಟಿ, ನಾ ಹಿಡಿದು ಮೇಲೇರಿದ್ದ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಕೆಳಗಿಳಿದು ಹೊರಟುಹೋದ.

ಒಂದು ದೀರ್ಘ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ನನ್ನಿಂದ ಹೊರಟಿತು. ಇನ್ನು ಅತ್ತ ನೋಡುವುದೇನೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಇತ್ತ ಹೊರಳಿದೆ. ಲಲಿತೆಯ ಬಲಗಾಲು ತಿಳಿಗೊಳದಿಂದ ಮೇಲೆದ್ದು ಬಂಡೆಯಂಚು ಮುಟ್ಟುತ್ತಿತ್ತು.

ಇನ್ನೊಂದು ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಅವಳು ನನ್ನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿಳಿದಳು. ಮೃದುವಾಗಿ ನನ್ನ ಕೈ ಹಿಡಿದು ನಗುತ್ತಾ ಹೇಳಿದಳು: "ನಾನು ಆತ್ಮಕಥೆ ಬರಿಸಿ ನೀ. ಅದರ ಟೈಟಲ್ 'ಕಿರು ಬಂಡೆಯೇರಿ ಎದೆವು ಹೆಪ್ಪೆಂಡೆ ಇಳಿಸಿಕೊಂಡ ಗಂಡ' ಅಂತಾರೆ."

ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸಿ: feedback@sudha.co.in